

Arrest

nr. 174 812 van 19 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 november 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtspleging-dossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348, RvS 20 maart 2001, nr. 94.124, RvS 21 oktober 2005, nr. 150.057 en RvS 13 mei 2014, nr. 227.364).

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 30 mei 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.2. Verzoeker richt op 16 juni 2016 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. In het proces-verbaal van 18 augustus 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De advocaat van de verzoekende partij verwijst naar de elementen van integratie van de verzoekende partij en stelt dat er gegronde elementen werden aangevoerd opdat de verwerende partij hiermee rekening had kunnen houden. Bovendien verwijst zij naar de criteria van de regularisatiewet, waaruit volgens de advocaat van de verzoekende partij zou blijken dat de verzoekende partij hieraan voldoet. Zij stelt te willen benadrukken dat er een schending van de materiële motiveringsplicht zou gebeurd zijn.”*

2.4. Met zijn uiteenzetting ter terechtzitting brengt verzoeker niets in tegen de in de beschikking gedane vaststelling dat geen enkel afzonderlijk middel werd ontwikkeld ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor het beroep onontvankelijk voorkomt. De beschikking blijft op dit punt dan ook overeind.

Het beroep is onontvankelijk, bij gebreke aan enig ontwikkeld middel, in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

3.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.1. tot en met 2.3.

3.3. Waar verzoeker aangeeft dat er aangaande de integratie *“gegronde elementen”* werden aangevoerd, waarmee verweerder rekening diende te houden, wijst de Raad er nogmaals op – dit werd reeds in de beschikking uitvoering uiteengezet – dat uit een lezing van de onontvankelijkheidsbeslissing blijkt

dat verweerder genoegzaam rekening heeft gehouden met de aangevoerde elementen van integratie. Door andermaal voor te houden dat hiermee geen rekening werd gehouden, doch zonder in te gaan op de concrete uiteenzetting dienaangaande in de beschikking, weerlegt verzoeker de inhoud van de beschikking niet. Inzake de verwijzing naar de criteria van de regularisatiewet, kan de Raad enkel benadrukken – zoals tevens reeds in de beschikking werd gesteld – dat in de bestreden beslissing terecht werd aangegeven dat voormelde wet slechts een eenmalige procedure betrof, zodat een vreemdeling zich heden niet langer op deze wet – en op de hierin vervatte criteria, waarvan niet kan worden ingezien op welke wijze deze van elkaar kunnen worden losgekoppeld – kan beroepen in het kader van een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk geen voortdurend regularisatieproces inhoudt en aldus geen blijvende criteria inhoudt die, in latere procedures, op een andere rechtsgrond (d.i. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) kunnen worden toegepast, vindt steun in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp ervan (*Parl.St.* Kamer, 1999-2000, nr. 0234/001, 7) en werd bovendien reeds meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State (RvS 21 januari 2004, nr. 127.254, RvS 20 september 2007, nr. 174.686). Voorts kan het louter benadrukken dat er een schending van de materiële motiveringsplicht zou zijn gebeurd, zonder dat concreet wordt ingegaan op de inhoud van de beschikking, niet volstaan om de beschikking aan het wankelen te brengen.

3.4. Gelet op bovenstaande, brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking, met betrekking tot het beroep gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, werd gesteld.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA